

“Pusnakts saule” ir sarežģītāks un dziļāks darbs par “Krēslu”, turklāt ne tuvu tik nevainīgs. Lai arī Bellas stāsts aizsāka desmitgadi, kad jauniešu zinātniskās fantastikas un distopijas literatūrā parādījās vesela plejāde līdzīgu varoņu, izrādās, ka īstais stāstījuma spēks un intriģējošākie iekšējās cīņas pavērsieni patiesībā atklājas Edvardā.

Time

Stefanija Meiere patiesi un no sirds raksta par Edvardu un Bellu, un viņu sapni par kopīgu dzīvi, un viņas aizrautība ir lipīga.

Telegraph

Jaunā grāmata sniedz negaidītu, brīnumainu atskārsmi. Tā vedina domāt, ka Bellas un Edvarda attiecības nav centrālais mīlas stāsts “Krēslas” ciklā. Cilvēki un vampīri aizrautīgi veras viens otram acīs, taču patiesā kaislība Stefanijas Meieres grāmatās valda pret lasītāju – un lasītājiem pret autori.

NBC News

Vai šī grāmata patiks lasītājiem, kuriem Edvards bija kļuvis par mīļāko varoni? Noteikti! S. Meiere rakstot ir domājusi par saviem uzticamākajiem atbalstītājiem, un veltījusi grāmatu viņiem. Romāns paver lasītājam iespēju ielūkoties Vašingtonas štata sarežģītākā jaunieša dvēselē un atklāt, kā uzplaukst mīlestība pret sievieti, kurai piemīt stingrāks raksturs, nekā varējām iedomāties.

The Washington Post

Stefanijas Meieres “Pusnakts saule” sniedz piepildījumu, taču nevis pusaugu Bellas Svonas un izskatīgā Edvarda Kalena mīlestībā, bet gan misis Meieres uznācienā, viņai atkal satiekoties ar savu plašo, ilgu pārņemto lasītāju loku. Romāns darīs laimīgus patiesos fanus!

The Wall Street Journal

STEPHENIE MEYER

midnight sun

S T E F A N I J A M E I E R E

pusnakts saule

No angļu valodas tulkojusi
Ieva Elsberga

821.111(73)-31
Me 195

Stephenie Meyer
MIDNIGHT SUN

Copyright © 2020 by Stephenie Meyer

Cover art copyright © 2020 by Roger Hagadone
Cover design by Dave Caplan and Gail Doobinin
Cover copyright © 2020 by Hachette Book Group, Inc.

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Ieva Elsberga, 2021
© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2021
ISBN 978-9934-0-9337-1

Šī grāmata ir veltīta visiem lasītājiem, kas bijuši ar mani kopā un iepriecinājuši piecpadsmit gadu garumā. Kad iepazīnāties, daudzi no jums bija spulgacīni jaunieši, kas sapņoja par skaistu nākotni. Ceru, ka pa šiem gadiem esat piepildījuši savus sapņus un ka tie ir izvērtušies vēl labāki, nekā gaidījāt!

SATURA RĀDĪTĀJS

1. PIRMAIS SKATIENS	9
2. ATVĒRTA GRĀMATA	36
3. RISKS	67
4. VĪZIJA	94
5. IELŪGUMI.....	111
6. ASINSGRUPA	145
7. MELODIJA.....	174
8. RĒGS	193
9. PORTANDŽELOSA.....	204
10. TEORIJA	236
11. NOPRATINĀŠANA	263
12. SAREŽĢĪJUMI.....	295
13. VĒL VAIRĀK SAREŽĢĪJUMU	317
14. TUVĀK	348
15. VARBŪTĪBA	365
16. MEZGLS	392
17. ATZĪŠANĀS.....	407
18. SAPRĀTA VARA.....	453
19. MĀJĀS	494
20. KĀRLAILS	531
21. SPĒLE	548
22. MEDĪBAS.....	591

23. ATVADAS	619
24. SLĒPNIS	644
25. SKRIEŠANĀS	660
26. ASINIS	677
27. PIENĀKUMI	690
28. TRĪS SARUNAS.....	701
29. LIKTENIS.....	726
EPILOGS: SVINĪBAS.....	750
PATEICĪBAS	780

1. PIRMAIS SKATIENS

ATKAL BIJA PIENĀCIS TAS DIENAS LAIKS, kad es visvairāk vēlējos, kaut spētu gulēt.

Vidusskola.

Vai varbūt pareizāk būtu to saukt par *šķīstītavu*? Ja man *vispār* ir kāda iespēja izpirkt grēkus, tad šo vajadzētu ieskaitīt vismaz kā soli pareizajā virzienā. Pie garlaicības es tā arī nespēju pierast – ik diena šķīta vēl garāka un vienmuļāka par iepriekšējo.

Varbūt šo savā ziņā pat varētu saukt par gulēšanu, ja par gulēšanu uzskata miera stāvokli starp aktīvākiem periodiem.

Es blenzu uz saplaisājušo apmetumu ēdnīcas tālākajā stūrī un iztēlojos, ka plaisas veido rakstus, kādu tur patiesībā nemaz nebija. Tas bija viens no veidiem, kā nedzirdēt balsu čalu, kas šalca man prātā kā nerimtīga ūdenskrituma duna.

Simtiem balsu, kuras es aiz garlaicības ignorēju.

Cilvēka prāts man vairs nespēja sagādāt pārsteigumus – es jau biju dzirdējis visu un vēl vairāk. Šodien skolēnu domas nodarbināja sīka ikdienas drāma – nelielajam audzēkņū pulciņam bija pievienojusies jaunpienācēja. Pietika ar tādu sīkumu, lai sāktos vētra ūdens glāzē. Jauniņās seju es pārējo domās jau biju redzējis visdažādākajos leņķos. Meitene kā meitene. Satraukums par viņas ierašanos bija apnicīgi paredzams, tikpat pašsaprotams kā mazu bērnu sajūsma par spīdīgu grabuli, kas pavicināts tiem gar degunu. Puse puīšu – gatavie auni – jau iedomājās, ka ir iemīlējušies, tāpēc vien, ka ieraudzījuši kaut ko jaunu. Es saspriņdzināju prātu, lai nedzirdētu viņu domas.

Visā barā bija tikai četras balsis, kuras neraisīja manī nepatiku, bet tajās es neklausījos aiz pieklājības. Abi mani brāļi un māsas jau bija pieraduši, ka manā klātbūtnē nekas nepaliek apslēpts, tāpēc par to vairs īpaši neraizējās. Bet es gan centos. Ja vien spēju, es viņos neklausījos.

Tomēr, lai kā pūlētos... es vienalga zināju.

Rozālija, kā jau allaž, domāja par sevi. Viņas prāts bija rāms un nemainīgs kā stāvošs ūdens dīķī. Pašlaik māsa bija pamānījusi sava profila atspīdumu kāda skolēna brillēs un apcerēja savu perfekto ārieni. Nevienai citai nebija tik zeltainu matu, neviena nevarēja lepoties ar tik ideālu smilšu pulksteņa figūru, un nevienai nebija ko cerēt uz tik nevainojami simetrisku sejas ovālu. Rozālija sevi nesalīdzināja ar cilvēkiem – tāds pretnotatījums būtu absurds, pat kaķim jāsmejas. Viņa domāja par mūsējiem, jo arī starp tiem neviens nespēja viņai līdzināties.

Emeta parasti bezrūpīgā seja bija īgni saviebta. Viņš izlaida raženo roku caur ogļmelnajām matu cirtām un saķēra tās dūrē, joprojām nīknodamies par zaudējumu vakardienas cīkstiņā ar Džasperu. Viņam vajadzēs sakopot visu savu nelielo pacietību, lai ar godu pārdzīvotu skolas dienu, līdz varēs rīkot revanšu. Klausoties Emeta domās, man nekad neradās sajūta, ka esmu ielauzies nelūgts, jo brālis nedomāja neko tādu, ko neteiktu skaļi vai nebūtu gatavs īstenot darbos. Varbūt par citu domu lasīšanu es jutos vainīgs tikai tāpēc, ka zināju – tur ir šis tas, ko viņi negribētu man teikt. Rozālijai prāts bija kā dīķis, bet Emetam – kā dzidrš ezers, kam dzelmē neslēpjas neviena ēna.

Un Džaspers... atkal mocījās. Es apspiedu nopūtu.

Edvard, Alise mani domās pasauca, uzreiz piesaistot manu uzmanību.

Tas bija tāpat, it kā mans vārds būtu izskanējis skaļi. Labi, ka pēdējās desmitgadēs tas bija izgājis no modes, jo agrāk tas sagādāja ne vienu vien kaitinošu mirkli. Es automātiski pagriezī galvu ikreiz, kad vien kāds iedomājās par kādu *Edvardu*.

Tagad es galvu nepagriezu. Mums ar Alisi padevās tādas mēmas sarunas, un tikai retu reizi kādam izdevās mūs pieķert. Turpināju blenzt uz plaisām apmetumā.

Kā viņš turas? – māsa jautāja.

Es saviebos. Pavisam nedaudz – notrīsēja tikai mutes kaktiņi. Tas neradīs nekādas aizdomas. Viebties jau var arī aiz garlaicības.

Džaspers pārāk ilgi sēdēja kā sasalis. Viņš bija piemirsis, ka mums jākustas, jāknosās, lai neizceltos starp cilvēkiem. Tāpēc Emets plūkāja matus, Rozālija sakrustoja un atkal atkrustoja kājas, Alise ar kurpes purngalu bungoja pa grīdu un es brīdi pa brīdim pagriezu galvu, izsekojot plaisu rakstam uz sienas. Džaspers sēdēja taisni kā slotaskātu norijis, un pat viņa medaini blondie mati, šķiet, nepakļāvās no ventilācijas lūkām plūstošajām gaisa strāvām.

Alises balss domās kļuva bažīga, un es māsas prātā redzēju, ka viņa ar acs kaktiņu vēro Džasperu. *Vai draud briesmas?* Māsa izpētīja tuvāko nākotni, citu pēc citas aplūkodama garlaicīgas vīzijas un meklējama iemeslu, kāpēc es saviebos. Pat saspringti domājot, viņa neaizmirsā atbalstīt smailo zodu uz sīkās dūrītes un regulāri pamirkšķināt acis. Pēc mirkļa viņa atglauda no sejas nepaklausīgu īso, melno matu šķipsnu.

Es lēni pagriezu galvu pa kreisi, it kā lai paskatītos uz ķieģeļu mūri, nopūtos un atkal pievērsos plaisām apmetumā. Pārējie domās, ka es tikai dīdos, tēlodams cilvēku. Vienīgi Alise sapratīs, ka papurināju galvu.

Māsa atslāba. Pabrīdini, ja kļūst par traku.

Par atbildi es pakustināju tikai acis: pacēlu skatienu pret griestiem un atkal nolaidu.

Paldies, ka rūpējies.

Labi, ka nebija jāatbild balsī. Ko es teiktu? *Prieks palīdzēt?* Nekādu prieku man tas nesagādāja. Man nūdien nebija patīkami iedziļināties Džaspera iekšējā cīņā. Vai tādi eksperimenti tiešām bija nepieciešami? Vai nebūtu drošāk vienkārši atzīt,

ka Džaspers nekad nespēs apspiest slāpes tik labi kā mēs, pārējie, un viņu lieki nekaitināt? Kāpēc jādzīvo uz naža asmens?

Kopš pēdējām medībām bija aizritējušas divas nedēļas. Mums tas nebija neizturami ilgs laiks. Reizēm, ja kāds cilvēks pienāca pārāk tuvu vai ja vējš iegadījās no nepareizās puses, bija mazliet grūtāk. Cilvēki gan mums tuvojās reti. Instinkti viņiem pateica priekšā to, ko apziņa nekad nespētu saprast: ka mēs esam bīstami, tāpēc no mums jāturas pa gabalu.

Džaspers šobrīd bija ļoti bīstams.

Bieži tā nenotika, bet reizēm mani izbrīnīja, cik akli ir cilvēki mums apkārt. Mēs bijām pieraduši un ar to rēķinājāmies, taču palaiķam viņu nevērība šķita uzkrītošāka nekā parasti. Nevienš nepievērsa uzmanību mūsu pulciņam pie apbružātā ēdnīcas galda, kaut gan bijām daudz bīstamāki par veselu baru slēpnī glūnošu tīģeru. Visi redzēja tikai piecus savādniekus, pietiekami līdzīgus cilvēkiem, lai nemoninātu aizdomas. Grūti iedomāties, kā cilvēki vispār izdzīvo ar tik trulām maņām.

Tajā brīdī sīka meitene apstājās pie tuvākā galdiņa, lai papļāpātu ar draudzeni. Viņa atmeta īsos smilškrāsas matus un izlaida caur tiem pirkstus. Ventilatoru radītajā gaisa plūsmā uzvēdīja aromāts. Biju pieradis pie sajūtas tādos brīžos: rīkle izkalta un sāka sūrstēt, vēders badīgi sažņaudzās, muskuļi neviļus saspringa un mutē saskrēja inde.

Tas viss bija normāli, un parasti es to bez problēmām ignorētu. Tikai tagad bija grūtāk, jo mans reakcijas asums bija divkārtšojies, rūpīgi vērojot Džasperu.

Džaspers bija ļāvies iztēlei. Viņš gara acīm redzēja, kā pieceļas no savas vietas blakus Alisei un pieiet pie sīkās meitenes. Domāja par to, kā pieliektos tai tuvāk, it kā lai iečukstētu kaut ko viņai ausī, un ar lūpām skartu kakla izliekumu. Iztēlojās, kā sajustu karsto asins pulsēšanu zem plānās ādas...

Es iespēru pa brāļa krēslu.

Viņš satrūcies pacēla skatienu. Pirmajā mirklī melnajās acīs nozibsnīja, bet tad viņš novērsās. Dzirdēju, kā viņa prātā cīnās kauns un dumpīgas domas.

– Piedod, – Džaspers nomurmināja.

Paraustīju plecus.

– Tu neko nebūtu izdarījis, – Alise klusītēm mierināja, remdējot Džaspera sirdsapziņas ēdas. – Es to redzēju.

Es apspiedu impulsu saraukt uzacis, lai nenodotu māsas melus. Mums ar Alisi bija jāturas kopā. Nebija viegli būt divaiņiem starp tiem, kas jau tāpat ir neparasti. Mēs glabājām viens otra noslēpumus.

– Ir mazliet vieglāk, ja par viņiem domā kā par konkrētiem cilvēkiem. – Alises augstā, melodiskā balss plūda tik strauji, ka cilvēka ausij vārdi nebūtu izšķirami pat tad, ja kāds būtu pietiekami tuvu, lai noklausītos. – To meiteni sauc Vītņija. Viņai ir maza māsiņa, kuru viņa ļoti mīl. Viņas mamma reiz ielūdza Ezmi uz dārza svētkiem – atceries?

– Es zinu, kas viņa ir, – Džaspers strupi atmeta un aizgriezies ņēmās blenzt ārā pa vienu no nelielajiem logiem, kas bija izvietoti visapkārt garenajai telpai gandrīz pie griestiem. Brāļa tonis vēstīja, ka saruna ir beigusies.

Džasperam šonakt būs jāmedī. Bija neprāts tā riskēt, pārbaudīt viņa spēkus un palielināt izturību. Džasperam būtu vienkārši jāsamierinās ar savu spēju robežām un jārikojas atbilstoši.

Alise klusi nopūtās, paņēma savu ēdiena paplāti – protams, tīro butaforiju – un piecēlās, likdama Džasperu mierā. Viņa juta, kad uzmundrinājuma ir gana. No malas Rozālijas un Ēmeta attiecības izskatījās daudz uzkrītošāk, taču tieši Alise un Džaspers pārzināja viens otra vajadzības tikpat labi kā katrs savējās. It kā arī viņi spētu lasīt domas – bet tikai viens otra.

Edwards.

Instinktīva reakcija. Es pagriezu galvu turp, kur kāds nosauca manu vārdu, lai arī īstenībā tas nemaz nebija izteikts skaļi, tikai domās.

Mans skatiens uz mirkli sastapa lielas, šokolādes brūnas acis bālā sirdsveida sejā. Es šo seju pazīnu, lai gan pats to ieraudzīju pirmoreiz. Šodien biju to jau redzējis visu apkārtējo domās.

Jaunā skolniece Izabella Svona – pilsētiņas policijas priekšnieka meita, te nonākusi kaut kādu ģimenes apstākļu rezultātā. Bella. Viņa vienmēr laboja, ja kāds viņu nosauca pilnā vārdā.

Es garlaikots novērsos. Tikai pēc mirkļa atjēdzos, ka ne jau viņa domās nosaukusi manu vārdu.

Protams, viņa jau sāk samulēties Kalenos, dzirdēju domu turpināties.

Tagad es pazinu balsi.

Džesika Stenlija – viņa jau samērā ilgi nebija kritusi man uz nerviem ar savu nemitīgo tarkšķēšanu. Biju ļoti atvieglots, ka viņa tika pāri savai kļūmīgajai apsēstībai. Kādu laiku bija teju neiespējami paglābties no tā skuķa nepārtrauktajiem, absurdajiem nomoda sapņiem. Man pat gribējās, kaut varētu viņai paskaidrot, kas *tieši* notiktu, ja manas lūpas un zobi tiktu viņai tuvumā. Tad gan visas fantāzijas būtu kā ar nazi nogrieztas. Iedomājoties Džesikas reakciju, es gandrīz pasmaidīju.

Tas nu gan būs vareni, Džesika nerimās. Viņa pat nav smuka! Nesaprotu, kāpēc Ēriks tā blenž... un Maiks tāpat.

Meitene tā kā saviebās. Viņas jaunākā aizraušanās, labi ieredzētais Maiks Ņūtons, nepievērsa Džesikai ne mazāko ievēribu. Bet jauniņā gan acīmredzot bija piesaistījusi viņa interesi. Nuja – bērni un spīdīgas mantiņas. Domas par Maiku ienesa Džesikas prātā naidīgu noti, lai arī ārēji viņa palika sirsnīga un turpināja klāstīt jaunpienācējai visiem zināmos faktus par manu ģimeni. Jauniņā laikam bija pajautājusi.

Šodien visi skatās arī uz mani, Džesika apmierināti domāja. Laime gan, ka Bellai divi priekšmeti ir kopā ar mani! Gan jau Maiks man pajautās, ko viņa...

Mēģināju neklausīties tukšajās plāpās, pirms mazisko, muļķīgo domu straume padarīja mani traku.

– Džesika Stenlija stāsta tai jaunajai Svonu meitenei par Kalenu ģimenes tumšajiem noslēpumiem, – es klusi sacīju Emetam, lai novērstu savu uzmanību.

Brālis pie sevis pasmējās. *Ceru, ka viņa visu izpušķo, kā pienākas, viņš nodomāja.*

– Vispār nav diez ko aizraujoši. Tikai pāris mājienu uz skandalozu slavu. Bet pilnīgi nekā biedējoša. Esmu mazliet vīlies.

Un jauniņā? Vai viņa arī ir vīlusies?

Ieklausījos, ko par Džesikas stāstīto domā jaunpienācēja Bella. Ko viņa redzēja, uzlūkodama savādo ģimeni ar krīta balto ādu, no kuras visi centās izvairīties?

Izzināt jauniņās reakciju bija mans pienākums. Es savai ģimenei biju tāds kā izlūks – laikam piemērotāka vārda īsti nav. Manas spējas bija mūsu vairogs. Ja kādam kādreiz radās aizdomas, es par to uzreiz zināju, un mēs paguvām atkāpties. Reizēm tā gadījās – cilvēki ar aktīvāku iztēli mēdza mūsos saskatīt grāmatās vai filmās manītus varoņus. Patiesību gan neviens parasti neuzminēja, taču vienmēr bija labāk pārvākties uz jaunu vietu nekā riskēt, ka mūs sāks pētīt tuvāk. Retu – ļoti retu – reizi kādam palaimējās trāpīt mērķī. Mēs nevienam nedevām iespēju pārbaudīt pieņēmuma patiesumu. Vienkārši pazudām, atstājot varbūt tikai biedējošas atmiņas.

Tā nebija noticis jau vairākus desmitus gadu.

Nekas nebija dzirdams. Es saspicēju ausis un ieklausījos, lai sadzirdētu domas līdztekus Džesikas frivolajam iekšējam monologam. Bet likās, it kā viņai blakus vispār neviena nebūtu. Savādi. Vai meitene būtu pārsēdusies citur? Diez vai, Džesika taču turpināja stāstīt. Es pacēlu skatienu, juzdams, ka kaut kas nav, kā ierasts. Bija jāpārbauda, vai strādā mana īpašā dzirde, lai gan parasti tas nekad nebija vajadzīgs.

Mans skatiens atkal sastapās ar tām pašām lielajām, brūnajām acīm. Meitene sēdēja tieši turpat, kur iepriekš, un skatījās uz mums. Tas jau arī bija dabiski, ņemot vērā, ka Džesika turpināja viņu aplaimot ar vietējām baumām par Kaleniem.

Būtu pašsaprotami arī domāt par mums.

Bet es nedzirdēju pat tik daudz kā čukstu.

Meitenes vaigi silti, aicinoši piesarka, un viņa nodūra skatienu, samulsusi, ka pieķerta blenžam uz svešinieku. Labi, ka Džaspers joprojām skatījās ārā pa logu. Negribējās pat iedomāties, kā tāds tvikums iedragātu viņa paškontroli.

Emocijas meitenes sejā bija lasāmas skaidri kā grāmatā. Tur jautās pārsteigums, neapzināti pamanot sīkās atšķirības starp cilvēkiem un mums; ziņkārība, ko raisīja Džesikas stāstītais, un vēl kaut kas... Aizgrābtība? Nebūtu jau pirmā reize. Savu upuru acīs mēs bijām skaisti. Emociju virkni noslēdza kauns.

Tomēr, lai cik skaidri viņas domas atspoguļotos savādi dziļajās acīs, vietā, kur meitene sēdēja, valdīja klusums. Pilnīgs klusums.

Uz mirkli mani pāršalca nemiers.

Neko tādu es vēl nebiju piedzīvojis. Vai man kaut kas kaitēja? Es jutos uz mata tāpat kā vienmēr. Noraizējies ieklausījos ciešāk.

Es ļāvos visām domām, ko iepriekš biju bloķējis, un pēkšņi galvā sākās īsta balsu vētra.

...interesanti, kāda mūzika viņai patīk... varbūt ieminēties par manu jauno disku... Divus galdiņus tālāk Maika Ņūtona domas spietoja tikai ap Bellu Svonu.

Ko viņš tā blenž? It kā nepietiktu, ka viņš jau aptinis ap pirkstu pusi meiteņu... Ērika Jorkija domas tiecās tajā pašā virzienā, un tām bija rūgtuma pieskaņa.

...vēmiens nāk! Varētu domāt, ka viņa ir kaut kāda slavenība... Pat Edvards Kalens blenž... Lorenu Meloriju bija sagrābusi tāda greisirdība, ka sejai vajadzētu būt tumši smaragdzaļā tonī. Džesika tēlo labāko draudzēni. Kaut kāds sviests... Lorenas domās mutuļoja inde.

...to viņai noteikti jau visi ir pajautājuši. Bet man gribētos apmērnoties. Ko tādu interesantu varētu pateikt? – prātoja Ešlija Doulinga.

...varbūt mums kopā būs spāņu valoda... cerēja Džūna Ričardsone.

...šovakar būs kaudzēm darāmā! Vispirms jāizmācās trigonometrija, tad jāgatavojas kontroldarbam angļu valodā. Ceru, mamma... No visiem pie galda sēdošajiem par Bellu nedomāja tikai Andžela Vēbere – klusa meitene, kuras domas bija neierasti labsirdīgas.

Es dzirdēju visu, pat nenožīmīgos sīkumus, kas citiem iešāvās prātā. Tikai no jaunās skolnieces ar mājīgi daiļrunīgajām acīm es nespēju saklausīt neko.

Protams, es dzirdēju, ko viņa teica Džesikai. Lai saklausītu kluso, dzidro balsi pat otrā telpas galā, nemaz nevajadzēja lasīt domas.

– Kā sauc to zēnu ar sarkanbrūnajiem matiem? – dzirdēju viņu vaicājam, ar acs kaktiņu uzmetot man vēl vienu skatienu. Pamanījusi, ka es joprojām skatos, meitene žigli novērsās.

Biju cerējis, ka, izdzirdot jauniņās balsi, būs vieglāk saklausīt arī domas, bet mani uzreiz gaidīja vilšanās. Pārsvārā cilvēki runāja un domāja līdzīgā balsī, taču jaunās skolnieces klusā, biklā intonācija nebija pazīstama – tā neskanēja starp simtiem balsu, kas šaudījās šurpu turpu pa ēdnīcu, par to nebija šaubu. Tā bija pavisam jauna.

Lai veicas, muļķe tāda! – Džesika nodomāja un atbildēja uz meitenes jautājumu: – Tas ir Edvards. Protams, viņš ir satriecošs, bet netērē velti laiku. Viņš neiet uz randiņiem. Laikam jau neviena no šejienes meitenēm nav gana izskatīga. – Džesika klusi noņņaukājās.

Es aizgriezās, lai slēptu smaidu. Džesika un viņas klasesbiedrenes pat nenojauta, kā viņām ir paveicies, ka man neviena nešķiet īpaši pievilcīga.

Kaut kur dziļāk par gaistošo uzjautrinājumu es sajutu savādu impulsu, ko nespēju līdz galam saprast. To vismaz daļēji bija izraisījusi dzelīgā nots Džesikas domās, par kuru jaunpienācēja pat nenojauta... Mani pārņēma divaina vēlēšanās iejaukties un pasargāt Bellu Svonu no Džesikas prāta tumšākajiem likločiem. Cik savādi! Cenžamies izprast savu motivāciju, es

vēlreiz nopētīju jauniņo, šoreiz – ar Džesikas acīm. Es pats jau biju sācis blenzt pārāk uzkrītoši.

Varbūt manī vienkārši bija pamodies senaizmirsts instinkts – stiprākā vēlme pasargāt vājāko. Meitene nez kādēļ šķita trauslāka par saviem jaunajiem klasesbiedriem. Viņas āda izskatījās teju caurspīdīga, grūti noticēt, ka tā spētu no kaut kā pasargāt. Caur dzidro, porcelāna bālo slāni redzēju ritmisku asins pulsēšanu... bet uz to nedrīkstēja koncentrēties. Tiesa, es biju labi iemanījies dzīvot tādu dzīvi, kādu biju izvēlēties, bet biju arī tikpat izslāpis kā Džaspers. Labāk sevi nekārdināt.

Starp meitenes uzacīm, pašai laikam pat nenojaušot, bija ievilkusies viegla rievā.

Cik neiedomājami kaitinoši! Bija redzams, ka meitenei ir grūti tur sēdēt un sarunāties ar svešiniekiem, būt uzmanības centrā. Viņas biklums bija jaušams trauslajos plecās un viegli uzkumpušajā pozā, it kā viņa kuru katru brīdi gaidītu rājienu. Taču es varēju tikai nojaust, sajust, iztēloties, jo nedzirdēju nevienu pašu šīs neparastās cilvēku meitenes domu. Kāpēc?

– Iesim? – Rozālija klusi ierunājās, pārtraukdama manu domu plūdumu.

Es ar zināmu atvieglojumu novērsu uzmanību no meitenes. Negribēju turpināt neveiksmīgos mēģinājumus kaut ko saklausīt – man reti gadījās piedzīvot neveiksmi, un šī bija ļoti neparasta, turklāt ārkārtīgi kaitinoša neveiksme. Negribēju, lai manī mostos īpaša interese par šīs meitenes domām tikai tāpēc, ka nespēju tās saklausīt. Nebija šaubu: kad sapratīšu, kā tikt tām klāt – un es to *noteikti* sapratīšu –, tās izrādīsies tikpat nožēlojamas un vienmuļas kā visiem pārējiem. Tās noteikti nebūs ieguldīto pūļu vērtas.

– Nu, vai jauniņā no mums jau baidās? – Emetš paintere-sējās, tā arī nesagaidījis atbildi uz savu jautājumu.

Es tikai paraustīju plecus. Emetu tas arī tik ļoti neinteresēja, lai gribētu zināt ko vairāk.

Mēs piecēlāmies un izgājām no ēdnīcas.

Emets, Rozālija un Džaspers tēloja izlaiduma klases skolēnus. Viņi devās uz savām stundām. Es izlikos jaunāks un pagriezos uz bioloģijas kabineta pusi, pie sevis jau gatavodamies, ka būs garlaicīgi. Mistera Benera intelektu pie labākās gribas nevarētu saukt par vairāk nekā viduvēju, un diez vai skolotājs savā nodarbībā pamanīšies izstāstīt kaut ko, kas spētu pārsteigt personu ar diviem grādiem medicīnā.

Klasē es iekārtojos savā vietā un sakrāvu uz galda grāmatas – arī tās bija tikai butaforija, jo nevienā nebija nekā tāda, ko es vēl nezinātu. Es biju vienīgais visā klasē, kas sēdēja solā viens pats. Cilvēki gan nebija tik atjautīgi, lai zinātu, ka man labāk mest likumu, taču viņu iedzimtais izdzīvošanas instinkts pateica to priekšā.

Telpa pamazām piepildījās, pārējiem atgriežoties no pusdienu starpbrīža. Es atgāzos krēslā un ļāvu laikam ritēt. Jau atkal vēlējos, kaut spētu gulēt.

Biju domājis par jauniņo, tāpēc brīdī, kad Andžela Vēbere viņu pavadīja iekšā klasē, viņas vārds piesaistīja manu uzmanību.

Bella šķiet tikpat kautrīga kā es. Šodien viņai noteikti neklājas viegli. Kaut es varētu ko pateikt... bet droši vien tas tikai izklausītos mulķīgi.

Jā! – Maiks Ņūtons nopriecājās, pagriežies pret ienākušajām meitenēm.

Bet vietā, kur stāvēja Bella Svona, nebija dzirdams nekas. Tukšums mani saniknoja un mulsināja.

Ja nu manas spējas pazudīs *pavisam*? Ja nu šis ir tikai pirmais garīga sabrukuma simptoms?

Es bieži vēlējos, kaut spētu izbēgt no nerimtīgās balsu kako fonijas, kaut būtu normāls, cik nu mūsējie vispār var būt normāli. Bet nu tāda doma raisīja paniku. Kas es būtu bez spējām? Nekas tāds vēl nebija dzirdēts. Būs jāpajautā Kārlailam, vai viņš par to kaut ko zina.

Meitene pa eju gar manu solu devās pie skolotāja galda. Nabadzīte – vienīgā brīvā vieta bija man blakus. Es automātiski pastūmu savas grāmatas malā, atbrīvojot to pusi, kur viņai jāsež. Diez vai viņa tur jutīsies labi. Vismaz šajā priekšmetā semestris viņai liksies nebeidzami garš. Varbūt, sēžot blakus jauniņajai, es varēšu izdibināt, kur slēpjas viņas domas... lai gan nekad agrāk tuva atrašanās nebija nepieciešama. Nebūs jau arī nekā, ko būtu vērts dzirdēt.

Bella Svona iegāja siltajā gaisa plūsmā, kas no ventilācijas šahtas pūta uz manu pusi.

Viņas smarža ķēra mani kā belziens pa pieri un gluži kā granātas sprādziens pārņēma visas maņas. Nebija iespējams aprakstīt vareno spēku, kas pilnīgi sagrāba mani savā varā.

Viss vienā mirklī pārvērtās. Manī vairs nebija ne kripatas no tā cilvēka, kas es reiz biju. Nepalika nekā no cilvēciskuma, ko gadu gaitā biju iemācījies uzvilkt kā kostīmu.

Es biju plēsējs. Viņa bija mans medījums. Pasaulē vairs nebija nekā cita kā vien šī patiesība.

Pārējie klātesošie vairs nebija liecinieki – manā prātā viņi jau bija kļuvuši par pieciešamu zaudējumu. Neatrisinātais jautājums par meitenes nedzirdamajām domām aizmirsās. Domas nebija svarīgas, jo drīz to vairs nebūs.

Es biju vampīrs, un šai meitenei bija vissaldākās asinis, kādas man gadījies saost vairāk nekā astoņdesmit gadu laikā.

Nekad nebiju domājis, ka tāda smarža varētu eksistēt. Ja būtu to zinājis, jau sen būtu devies dzīt tai pēdas. Būtu apgriezis visu pasauli ar kājām gaisā, to meklējot. Jau varēju iztēloties garšu...

Slāpes svilināja rīkli kā uguns, tā izkalta sausa kā saules kveldēts tuksnesis, un mutē saskrējuši inde visu padarīja tikai sliktāku. Vēders izsalkumā sažņaudzās, reaģējot uz slāpēm. Muskuļi saspringa, gatavojoties mesties uzbrukumā.

Nebija pagājusi pat sekunde. Meitene vēl spēra to pašu soli, kas bija man uzvēdījis viņas smaržu.

Kad kāja pieskārās zemei, meitene pašķielēja uz manu pusi – laikam viņa domāja, ka tas ir pavisam neuzkrītoši. Mūsu skatieni sastapās, un es viņas acīs ieraudzīju sevi kā spogulī.

Šoks, kas mani pārņēma, uz dažiem mirkļiem paglāba meitenes dzīvību.

Viņa visu tikai sarežģīja. Ieraugot manu sejas izteiksmi, meitenes vaigos atkal saskrēja asinis un iekrāsoja ādu tik kārdinošā tonī, kādu vēl nekad nebiju redzējis. Viņas smarža ietina manu prātu kā bieža migla. Es gandrīz nespēju skaidri domāt. Instinkti trakoja un pretojās saprātam, un es tik tikko spēju savaldīties.

Bella pielika soli, it kā sapratusi, ka jābēg. Steigā viņa kļuva neveikla un paklupa, gandrīz uzkrītot virsū klasesbiedrenei, kas sēdēja solā man priekšā. Viņa bija vēl vājāka un ievainojamāka nekā citi cilvēki.

Mēģināju piespiest sevi domāt par to seju, ko biju ieraudzījis meitenes acīs. Tā manī raisīja pretīgumu. Tas bija manī mītošā briesmoņa vieplis – tā paša, ko biju apspiedis gadu desmitos smaga darba un dzelžainas disciplīnas. Cik viegli tas tomēr spēja izsprukt brīvībā!

Smarža atkal savērpās ap mani, izgaisinot visas domas un gandrīz liekot pietrūkties kājās.

Nē.

Pieķēros galdapakšai, lai neļautu sev piecelties. Koks izrādījās pārāk neizturīgs un lūza, atstājot rokā sauju šķēpeļu, bet galdā – pirkstu iespiedumus.

Iznīcināt pierādījumus. Tas bija galvenais likums. Ar pirkstgaliem žigli izlīdzināju apveidu, līdz palika tikai robs galda apakšpusē un kaudzīte skaidu, kuras uzreiz izspārdīju ar kāju.

Iznīcināt pierādījumus. Pieciešams zaudējums...

Jau zināju, kas notiks tālāk. Meitenei būs jāapsēžas man blakus, un man būs viņa jānogalina.

Pārējie nevainīgie šajā klasē – vēl astoņpadsmit bērni un viens pieaudzis vīrietis – pēc redzētā nedrīkstēs nekur aiziet.

Es sarāvos, domājot par to, ko nāksies darīt. Neko tik drausmīgu vēl nebiju pastrādājis pat savas dzīves melnākajos brīžos. Nekad nebiju nogalinājis nevainīgus cilvēkus. Bet nu es plānoju noslaktēt divdesmit vienā rāvienā.

Briesmonis manā atspulgā ņirdza par manām mokām.

Kāda manis daļa drebēdama mēģināja to aizgainīt, bet cita jau plānoja nākamo soli.

Ja vispirms nogalināšu meiteni, man būs piecpadsmit divdesmit sekundes laika, līdz pārējie pagūs reaģēt. Varbūt pat mazliet vairāk, ja tie uzreiz neapjēgs, ko daru. Meitene nepagūs iekliegties vai sajust sāpes – es nenogalināšu nežēlīgi. Vismaz tik daudz es apžēlošos par svešinieci ar brīnum gardajām asinīm.

Bet tad būs jāparūpējas, lai pārējie neaizbēgtu. Par logiem nebūs jāraizējas – tie bija pārāk augstu un pārāk mazi, lai kāds pa tiem izlīstu. Vienīgā izeja bija durvis. Ja tās būs bloķētas, visi būs iesprostoti.

Kad pārējie zaudēs galvu un sāks panikā skraidelēt, būs grūtāk viņus likvidēt un tas aizņems vairāk laika. Nekā neiespējama, bet izcelsies daudz lielāks troksnis. Visi kliegs, cik vien jaudas. Kāds to izdzirdēs... un tad man šajā tumšajā stundā būs jānogalina vēl vairāk nevainīgo.

Bet viņas asinis atdzīsīs, kamēr slepkavošu pārējos.

Smarža bija kā sods, tā lika rīklei aizžņaugties sausās sāpēs...

Tāpat vispirms jānovāc liecinieki.

Domās visu izplānoju. Es atrados telpas vidusdaļā, pēdējā solu rindā. Sākšu no labās puses. Lēsu, ka varētu apgriezt četrus piecus sprandus sekundē. Lielu troksni tas neradīs. Klasesbiedriem labajā pusē būs paveicies – viņi pat nepagūs saprast, kas notiek. Apmetot loku klases priekšējai daļai un atpakaļ pa kreiso pusi, man vajadzēs ne vairāk par piecām sekundēm, lai izdzēstu visas dzīvības telpā.

Ar to pietiks, lai Bella Svona uz mirkli apjaustu, kas gaidāms. Ar to pietiks, lai viņa sajustu bailes. Varbūt, ja viņa

nesastings šokā, pat pietiks laika kļiedzianam – klusam kļiedzianam, kas nesasauks nevienu palīgā.

Es dziļi ievilkū elpu, un smarža kā uguns izplūda manās izkaltušajās dzīslās, savā ceļā sadedzinot visu labo, uz ko es varbūt būtu spējīgs.

Meitene pagriezās. Vēl dažas sekundes, un viņa apsēdīsies man blakus.

Briesmonis manī gaviļēja.

Pa kreisi no manis kāds aizcirta mapi. Es pat nepagriezu galvu, lai paskatītos, kurš no nāvei nolemtajiem cilvēkiem tas bijis, bet gaiss sakustējās, un manu seju apvēdīja parasta pūsma, kas nesmaržoja ne pēc kā.

Acumirkli domas noskaidrojās. Es gara acīm ieraudzīju divas sejas.

Viena no tām bija manējā – sarkanacains briesmonis, kas nogalinājis tik daudzus, ka vairs ne saskaitīt. Nogalinājis taisni un aukstasinīgi. Es biju slepkavu slepkava un nonāvēju citus, par mani vājākus briesmoņus. Jāatzīst, man patika lemt, kurš pelnījis nāvesodu. Tā es spēju rast kompromisu pats ar sevi. Jā, es biju dzēris cilvēku asinis, bet mani upuri ar saviem dažādajiem netikumiem un šaušalīgajiem vaļaspriekiem bija tikai kripatu cilvēciskāki par mani.

Otra seja piederēja Kārlailam.

Abām sejām nebija it nekā kopīga. Tās bija atšķirīgas kā gaišākā diena un tumšākā nakts.

Nebija arī nekāda iemesla līdzībai – Kārlails nebija mans bioloģiskais tēvs. Mūsu vaibstos nebija nekādu kopīgu iezīmju. Ādas krāsa mums bija līdzīga tikai mūsu būtības dēļ. Visi vampīri bija bāli kā līķi. Gandrīz vienāda acū tonis atspoguļoja mūsu abu paradumus.

Lai arī tam nebija nekāda pamata, es pats labprāt iztēlojos, ka pa septiņdesmit gadiem, kopš biju pieņēmis Kārlaila izvēli un viņam sekojis, mana seja ir sākusi zināmā mērā līdzināties audžutēva vaibstiem. Fiziski nekas nebija mainījies, taču

iedomājos, ka varbūt arī manā sejas izteiksmē ir iegūlis kaut kas no Kārlaila vieduma, varbūt mutes līnijā ir jaušama viņa līdzcietība un pieres aprisēs – viņa nebeidzamā pacietība.

Visiniecīgie uzlabojumi bija pagaisuši no briesmoņa viepļa. Vēl pēc dažiem mirkļiem manī nebūs palicis nekā, kas liecinātu par daudzajiem gadiem kopā ar manu radītāju, manu skolotāju un manu tēvu šī vārda dziļākajā nozīmē. Manas acis iekrāsosies sarkanas kā pašam Sātanam, un līdzība ar Kārlailu būs zudusi uz visiem laikiem.

Kārlaila labsirdīgā seja nepauda nosodījumu. Es zināju, ka viņš man piedos arī tik briesmīgu rīcību. Viņš mani mīlēja. Viņš mani uzskatīja par labāku, nekā es patiesībā biju.

Bella Svona stīvām, neveiklām kustībām apsēdās solā man blakus – viņu noteikti stindzināja bailes. Viņas smarža apdvesa mani kā mākonis, no kura nebija glābiņa.

Es pievilšu tēva cerības. Šī apziņa sāpēja gandrīz tikpat stipri kā svelošā uguns rīklē.

Pretīgumā paliecos tālāk no meitenes. Man rieba briesmonis, kas alka viņas asiņu.

Kāpēc viņai bija te jānāk? Kāpēc viņai vispār jābūt? Kāpēc jāatņem man drusciņa miera, ko biju izcīnījis savā neīstajā dzīvē? Kāpēc tādām kaitinošām cilvēkam vispār bija jāpie-dzimis? Tā meitene mani pazudinās.

Mani pēkšņi sagrāba negants, iracionāls naidis, un es aizgriezos.

Es negribēju būt briesmonis! Negribēju nogalināt veselu klasi nevainīgu jauniešu! Negribēju zaudēt visu, ko biju ieguvis, gadiem uzpurējoties un sevi noliedzot!

Es to nedarīšu.

Viņa mani nepiespiedīs.

Galvenā nelaime bija tā smarža... tā atbaidoši kārdinošā asins smarža. Ja varētu tai kaut kā pretoties, ja uzpūstu svaiga gaisa vēsma, kas noskaidrotu domas!

Bella Svona atmeta garos, biezos sarkankoka krāsas matus uz manu pusi.

Vai viņa bija jukusi?

Nē, nekāds sveigis gaiss mani neglābs. Bet man nebija obligāti jāelpo.

Es apstādināju gaisa plūsmu uz plaušām. Uzreiz sajutu atvieglojumu, kaut arī tas nebija pilnīgs. Atmiņas par smaržu palika, es jutu tās garšu turpat uz mēles. Ilgi es nespēju pretoties arī atmiņām.

Kamēr es un tā meitene atradīsimies vienā telpā, visi klātesošie būs apdraudēti. Man būtu jābēg. Es *gribēju* bēgt, tikt prom no viņas *karstās* dvesmas man blakus un no mokošajām, dedzinošajām sāpēm. Bet nebiju pilnīgi pārliecināts, ka, ļaujot muskuļiem atslābt kaut tik daudz, lai pieceltos kājās, es nezaudētu savaldīšanos un nesāktu jau izplānoto slaktiņu.

Bet varbūt stundu es tomēr spētu pretoties. Vai ar stundu pietiks, lai kaut cik atgūtu savaldīšanos un spētu kustēties neuzbrūkot? Nez vai, bet es piespiedu sevi apņemties. Ar to *būs* jāpietiek. Vajadzēs tikai tik daudz laika, lai tiktu ārā no upuriem pārpilnās telpas. Varbūt varēs iztikt *bez* upuriem. Ja spēšu paciesties tikai vienu īsu stundu.

Neelpot bija nepatīkami. Manam ķermenim skābeklis nebija nepieciešams, bet neelpošana bija pretdabiska – stresā es uz ožu paļāvos vairāk nekā uz citām maņām. Medībās oža rādīja ceļu, un briesmās tā pirmā brīdināja, ka jāsarģās. Reti gadījās sastapt vēl kaut ko tikpat bīstamu kā es, taču pašsaglabāšanās instinkts manējiem bija tikpat spēcīgs kā jebkuram citam cilvēkam.

Bija nepatīkami, bet varēja iztikt. Vismaz bija ciešamāk nekā sajust *viņas* smaržu, tomēr neiecirst zobus smalkajā, plānajā, caurspīdīgajā ādā, zem kuras karsti pulsēja...

Stundu! Tikai stundu. Nedomāt par smaržu. Nedomāt par garšu.

Klusā meitene noliecās uz priekšu, un viņas mati krita pār plecu, nolaižoties starp mums kā aizkars. Tie aizsedza viņas seju, un es nevarēju nolasīt emocijas dzidro acu dziļēs. Vai viņa slēpa acis ar nolūku? Aiz bailēm? Kautrējoties? Lai sargātu savus noslēpumus?

Pirmītējais aizkaitinājums par negaidīto izaicinājumu – nespēju nolasīt viņas domas – bija vārģs un blāvs salīdzinājumā ar alkām un naidu, kas mani pārņēma tagad. Es tiešām ienīdu šo trauslo meiteni, ienīdu viņu ar visu kaismi, ar kādu turējos pie sava kādreizējā Es, pie mīlestības pret savu ģimeni, pie sapņa, ka esmu labāks, nekā biju patiesībā. Tā bija mazliet vieglāk – ienīst viņu pašu un ienīst to, kā viņa lika man justies. Un aizkaitinājums, lai cik vājš, tomēr līdzēja. Es tvēros pie katras domas, kas ļāva atrauties no iztēles ainām par to, kā viņa *garšo*...

Naidis un aizkaitinājums. Nepacietība. Vai tā stunda nekad nebeigsies?

Kad stunda būs galā... viņa izies no klases. Un ko es tad iesākšu?

Ja spēšu savaldīt briesmoni, ja spēšu iegalvot, ka kavēšanās būs tā vērtā... es varētu ar šo meiteni iepazīties. *Sveika, es esmu Edvards Kalens. Vai drīkstu tevi pavadīt uz nākamo stundu?*

Viņa piekritīs. Pieklājības pēc. Pat baiļu mākta – tāda viņa noteikti bija – viņa pakļausies sabiedrības normām un ies kopā ar mani. Aizvest viņu uz nepareizo pusi nevajadzētu būt pārāk grūti. Tieši aiz skolas stāvvietas bija šaura meža strēmele. Varētu pateikt, ka aizmirsu mašīnā grāmatu...

Vai kāds ievērotu, ka pēdējoreiz viņa redzēta kopā ar mani? Ārā lija – kā jau parasti. Divi stāvi tumšos lietusmēteļos, kuri dodas nepareizajā virzienā, neradītu pārāk lielu interesi un mani nenodotu.

Tikai es nebiju vienīgais, kas šodien pievērsa meitenei pastiprinātu uzmanību, lai arī nevienam citam viņas klātbūtne nesagādāja tādas mokas kā man. Maiks Ņūtons īpaši ievēroja

katru jaunpienācējas kustību, tai dīdoties krēslā; viņa manā tuvumā nejutās ērti. Es jau iedomājos, ka tā būs, pirms vēl viņas smarža bija iznīcinājusi visas manas iejūtīgās raizes. Maiks Ņūtons noteikti pamanīs, ja izešu no klases kopā ar Bellu Svonu.

Ja izturēšu stundu, varbūt varu izturēt divas?

Es saviebos no dedzinošajām sāpēm.

Kad viņa pārradīsies mājās, tur neviens nebūs. Policijas priekšnieks Svons strādāja astoņu stundu darbadienu. Es zināju, kur viņš dzīvo, jo pārzināju visas mājas nelielajā pilsētiņā. Policijas priekšnieka namiņš atradās bieza meža ielokā, un tuvumā nebija kaimiņu. Pat ja meitenei pietiktu laika iekliegties – bet nepietiks –, neviens tāpat nedzirdēs.

Tāda rīcība būtu visatbildīgākā. Bez cilvēku asinīm biju iztīcis jau septiņdesmit gadu. Ar aizturētu elpu noteikti spēšu paciesties vēl divas stundas. Kad palikšu ar viņu aci pret aci, nevienam citam nebūs jācieš. *Un bauda nav jāsteidzina*, briesmonis manā prātā piebalsoja.

Bija tīrā sofistika iedomāties, ka, ar pūlēm un pacietību izglābjot deviņpadsmit cilvēkus un nogalinot tikai vienu nevainīgu meiteni, es kaut kādā ziņā būšu labāks.

Es viņu ienīdu, taču pilnībā apzinājos, ka mans naidis ir netaisns. Es zināju, ka īstenībā ienīstu pats sevi. Un, kad viņa būs mirusi, es mūs abus ienīdīšu vēl vairāk.

Tā es pavadīju stundu – iztēlodamies labākos veidus, kā meiteni nogalināt. Vairījos no domām par pašu nogalināšanas *mirkli*. Tas varētu laupīt man savaldīšanos. Tāpēc pievērsos tikai sausai stratēģijai.

Kad stunda jau bija gandrīz galā, meitene paraudzījās uz mani caur zīdaino matu aizkaru. Mūsu skatieniem sastopoties, es jutu netaisno naidu iekvēlojamies ar jaunu spēku un redzēju to atspoguļojamies viņas bailpilnajās acīs. Viņai vaigos atkal iesitās asinis, un viņa paslēpās aiz matiem, bet es cīnījos, lai nepakustētos.

Noskanēja zvans. Lai cik klišejiski tas būtu, zvans šoreiz patiesi bija mūsu glābiņš. Viņa bija paglābusies no nāves, bet es – no šaušalīgā neradījuma, kuru tā bijāju un nīdu.

Tagad bija jākustas.

Pat pilnībā koncentrējoties uz visvienkāršākajām kustībām, es nespēju iet tik lēni, cik vajadzētu. Es burtiski izbrāzos no telpas. Ja kāds skatītos, varbūt rastos aizdomas, ka kaut kas nav lāgā. Bet neviens neskatījās – visu domas turpināja griezties tikai ap jauniņo, kurai vairs bija atlicis dzīvot tikai mazliet vairāk par stundu.

Es paglābos savā mašīnā.

Man nepatika, ka tā jāslēpjas. Cik glēvi! Bet šobrīd mani spēki bija izsīkuši, es nespēju uzturēties cilvēku tuvumā. Biju iztērējis visu enerģiju, lai nenogalinātu *vienu* no viņiem, un vairs nespēju pretoties nevienam. Padoties impulsam būtu izšķērdīgi. Ja jau taisījos ļauties briesmonim, sakāvei vismaz jābūt tā vērtai.

Uzliku disku ar mūziku, kas parasti mani nomierināja, taču šobrīd tā neko daudz nelīdzēja. Vairāk labuma bija no vēsā, mitrā gaisa, kas līdz ar smilājošo lietu ieplūda pa atvērtajiem logiem. Lai arī es joprojām visos sīkumos atcerējos Bellas Svo-nas smaržu, tīrais gaiss palīdzēja attapties no drudža, ko tā bija izraisījusi.

Biju atguvis aukstasinību. Atkal varēju domāt skaidri. Varēju pretoties. Pretoties tam, kas nevēlējās būt.

Man nebija jādodas pie Bellas uz mājām. Nebija viņa jānogalina. Es biju saprātīga, domājoša būtne, un man bija izvēle. Izvēle bija vienmēr.

Klasē man tā nešķīta... bet nu es vairs neatrados viņas tuvumā.

Man *nebija* jāliek tēvam vilties. Nebija jāstagādā mātei uztraukumi, raizes... sāpes. Jā, tāda pārsteidzīga rīcība sāpinātu arī manu audžumāti. Viņa bija tik maiga, tik laba un mīloša. Sāpināt Ezmi būtu patiesi nepiedodami.

Varbūt tad, ja es ļoti, ļoti piesargāšos un izvairīšos no tās meitenes, varēšu dzīvot tāpat kā līdz šim. Biju iekārtojies ļoti labi. Kāpēc visu sabojāt vienas kaitinošas, brīnum gardasniecības dēļ?

Ironiski, ka iepriekš pats gribēju pasargāt šo cilvēku meiteni no zemiskās, bezzobainās Džesikas Stenlijas nekrietnajām domām. Es jau nu nebūtu viņai nekāds aizstāvis. Vienīgais, no kā Izabella Svona būtu jāsargā, biju es pats.

Kur Alise? – pēkšņi iedomājos. Vai tad viņa nebija redzējusi, kā es visdažādākajos veidos nogalinu Svonu skuķi? Kāpēc māsa nenāca palīgā, kāpēc nesteidzās mani apturēt vai palīdzēt noslēpt pierādījumus? Vai Alises prātu tik ļoti aizņēma mēģinājumi paredzēt nepatīkšanas ar Džasperu, ka viņa bija palaidusi garām daudz baisāku scenāriju? Vai arī es īstenībā biju stiprāks, nekā domāju? Vai es tiešām nebūtu meitenei neko nodarījis?

Nē, tā nevarēja būt. Gan jau Alise visiem spēkiem koncentrējās uz Džasperu.

Sāku meklēt uz to pusi, kur vajadzētu būt māšai. Viņai pašlaik jāatrodas nelielajā ēkā, kur notiek angļu valodas nodarbības. Necik ilgi, un es saklausīju Alises pazīstamo “balsi”. Man izrādījās taisnība. Visas māšas domas bija pievērstas Džaspe-ram, skrupulozi pētot vissīkākos viņa pieņemtos lēmumus.

Es vēlējos, kaut varētu lūgt māšas padomu, taču tajā pašā laikā priecājos, ka viņa nezina, uz ko esmu spējīgs. Atkal uzmācās dedzinoša sajūta, tikai šoreiz mani svilināja kauns. Es negribēju, lai kāds no manējiem uzzina.

Ja spēšu izvairīties no Bellas Svonas, ja man izdosies viņu nenogalināt... to domājot vien, briesmonis sāka plōsties un dusmās griezt zobus... tad nevienam arī nebūs jāuzzina. Ja turēšos pa gabalu no viņas smaržas...

Bija vismaz jāpamēģina. Man jāpieņem pareizs lēmums. Jācenšas būt tādām, par kādu mani uzskata Kārlails.

Pēdējā stunda bija gandrīz beigusies. Nolēmu uzreiz ķerties pie jaunā plāna īstenošanas – labāk kalt dzelzi, kamēr tā karsta,

nevis nīkt stāvvietā, kur Bella varētu iet garām un sagraut manu apņemšanos. Jau atkal jutu netaisna naida uzplūdu pret meiteni.

Ātrā gaitā – mazliet par ātru, bet apkārt neviena nebija – es devos pāri nelielajam skolas pagalmam uz administrāciju.

Tur bija tikai sekretāre, kura pat nepamanīja manu nedzirdamo ienākšanu.

– Mis Koupa?

Sieviete ar nedabiski sarkanajiem matiem iztrūkusies pacēla skatienu. Mūsu sīkās atšķirības, ko cilvēki nemaz neapzinājās, vienmēr pārsteidza viņus nesagatavotus, lai cik reižu mēs būtu tikušies.

– Ai! – sekretāre izdvesa un mulsi sakārtoja blūzi. *Muļķe*, viņa sevi norāja. *Viņš taču ir jauniņš, gandrīz vai varētu būt mans dēls*. – Sveiks, Edvard! Kā varu palīdzēt? – Aiz biežajām brillēm noplivinājās viņas skropstas.

Situācija bija neērta. Bet es pratu būt apburošs, ja vien to vēlējos. Tas nebija grūti, jo uzreiz zināju, kā tiek uztverta mana intonācija un žesti.

Paliecos uz priekšu un ielūkojos sekretāres nespodri brūnajās acīs. Viņas domas sāka nesakarīgi šaudīties. Būs vieglāk par vieglu.

– Iedomājos, ka varbūt jūs varētu palīdzēt ar stundu sarakstu, – bildu liegā balsī, ko parasti lietoju, lai panāktu, ka cilvēki no manis nebaidās.

Dzirdēju, ka sekretāres sirds sāk sisties straujāk.

– Protams, Edvard. Kā varu līdzēt? – *Viņš ir par jaunu, viņš ir par jaunu*, sekretāre atkārtoja pie sevis kā mantru. Tie, protams, bija maldi. Es biju vecāks par viņas vecotēvu.

– Vai es varētu apmainīt bioloģiju pret kaut ko no izlaiduma klases dabaszinībām? Varbūt varu ņemt fiziku?

– Vai tu nesaproties ar misteru Beneru, Edvard?

– Nē, nē, ko jūs, mēs tikai to vielu jau ņēmām...

– Tajā paaugstināta līmeņa skolā, kur mācījāties Aļaskā. Pareizi. – Sekretāre savilka plānās lūpas un apdomājās. *Viņiem vajadzētu mācīties koledžā. Esmu dzirdējusi dažu labu skolotāju kurnam. Visiem esot teicamas atzīmes, visi vienmēr atbildot uzreiz, ne aci nepamirkšķinājuši, kontroldarbos kļūdas ar uguni nevarot sameklēt – it kā viņi būtu izdomājuši, kā mānīties pilnīgi visos priekšmetos. Misters Verners drīzāk noticētu, ka trigonometrijā kāds špiko, nekā samierinātos, ka kāds skolēns ir gudrāks par viņu. Gan jau visus piecus mājās māca māte...* – Fizikā vispār šobrīd ir diezgan saspiesti, Edvard. Misters Beners nevar ciest, ja vienā klasē ir vairāk par divdesmit pieciem skolēniem...

– Es nesagādāšu nekādas grūtības.

Protams, nesagādāsi. Kad tad perfektie Kaleni ir sagādājuši grūtības. – Zinu, Edvard. Bet tur jau tāpat ir knapi ar vietām...

– Varbūt es varu no bioloģijas atteikties pavisam? Laiku es varētu izmantot patstāvīgajam darbam.

– Atteikties no bioloģijas? – Sekretārei no brīnumiem mute palika vaļā. *Kaut kas nedzirdēts! Nevar taču būt tik grūti vēlreiz noklausīties jau zināmu vielu. Tur noteikti ir kaut kas ar misteru Beneru.* – Tev nepietiks kredītpunktu, lai pabeigtu skolu.

– Nākamgad panākšu pārējos.

– Varbūt vispirms aprunājies ar vecākiem.

Man aiz muguras atvērās durvis, bet nācējs nedomāja par mani, tāpēc to ignorēju un koncentrējos uz mis Koupu. Pieliecos mazliet tuvāk sekretārei un raudzījos ciešāk, it kā gribētu iegrimt dziļāk viņas acīs. Ja manas varavīksnenes šodien būtu zeltainas, nevis melnas, efekts būtu spēcīgāks. Melnā krāsa cilvēkus biedēja – un tā arī vajadzēja būt.

Mana kļūme sievieti iztrūcināja. Viņa parāvās atpakaļ, savu neskaidro instinktu impulsu samulsināta.

– Lūdzu, mis Koupa. – Mana balss vijās tik maigi un vili-noši, cik vien iespējams, un mirklīgā pretestība pagaisa. – Vai tiešām es nevaru paņemt kaut ko citu? Kaut kur taču noteikti

ir brīva vietīņa? Nevar būt, ka sestajā stundā var mācīties tikai bioloģiju.

Es uzsmaidīju, sargādamies parādīt zobus, lai viņu atkal nenobiedētu. Tikai tik daudz, lai atmaigtu mani sejas vaibsti.

Sievietes sirds sāka sisties straujāk. *Viņš ir par jaunu*, mis Koupa drudzaini sev atgādināja. – Jā, varbūt es varētu parunāt ar Bobu... tas ir, ar misteru Beneru. Paraudzīt, vai...

Viens mirklis, un viss izmainījās: gaisotne kabinetā, mans nodoms, iemesls, kāpēc liecos tuvāk sarkanmatainajai sekretārei... Viss, ko biju darījis viena mērķa labad, tagad kalpoja citam.

Viens mirklis, un Samanta Velsa jau bija iebrāzusies iekšā, imetusi groziņā pie durvīm aizkavējušos iesniegumu un atkal aizsteigusies prom, gribēdama ātrāk tikt prom no skolas. No durvīm uzpūta spēja vēja brāzma, un es apjēdzu, kāpēc pirmais cilvēks, kas ienāca pa durvīm, nebija piesaistījis manu uzmanību ar domām.

Es pagriezios, lai arī tas nemaz nebija vajadzīgs – es jau tāpat zināju.

Bella Svona stāvēja, ar muguru atspiedusies pret sienu blakus durvīm, un turēja rokās kaut kādu papīru. Meitenes acis iepletās vēl platākas, redzot manu nešpetno, necilvēcīgo skatienu.

Šaurajā, piekarsušajā telpā viņas smarža bija jūtama ikkatrā gaisa daļiņā. Man rīklē iesvēlās uguns.

Viņas acu spogulī man pretī atkal glūnēja briesmonis – kā ķēmīga, ļauna maska.

Mana roka palika kavējamies gaisā. Nebūtu pat jāatskatās, lai pasniegtos un triektu mis Koupas galvu pret rakstāmgaldu pietiekami stipri, lai viņu nogalinātu. Nevis divdesmit, bet tikai divas dzīvības. Kompromiss.

Briesmonis nemierīgi, asinskāri gaidīja, kad rīkošos.

Bet izvēle ir vienmēr – izvēlei ir jābūt.

Es pārtraucu elpot un atsaucu atmiņā Kārlaila seju. Atkal pagriezios pret mis Koupu un sadzirdēju viņas mēmo izbrīnu par manu izmainīto seju. Sekretāre atvirzījās tālāk, taču nespēja formulēt savas bailes sakarīgās domās.

Es liku lietā visas paškontroles spējas, ko biju slīpējis vairākus desmitus gadu, un piešķīru balsij samtaini maigu toni. Plaušās vēl pietika gaisa, lai ātri nobērtu savu sakāmo.

– Nu tad neko. Redzu, ka tas nav iespējams. Liels paldies par palīdzību!

Apcirtos un izmetos ārā, cenzdamies garāmejojot nesajust meitenes siltasiņu ķermeņa karsto dvesmu.

Neapstājos, iekams nebiju ticis līdz mašīnai. Kustējos daudz par ātru, bet vairums cilvēku jau bija prom, tāpēc liecinieku nebija daudz. Dzirdēju, ka mani pamana otrā gada skolēns – D. Dž. Gerets –, bet tad viņš aizgainīja aizdomas.

No kurienes tas Kalens uzradās? Tikko vēl nebija, nokrita kā no zila gaisa... Viss, es atkal sāku kaut ko sadomāties. Mamma jau vienmēr saka...

Kad iekāpu savā volvo, pārējie jau bija priekšā. Mēģināju savaldīties, tomēr kampu svaigo gaisu, it kā ilgi būtu smacis.

– Edvard? – Alise mani satraukti uzrunāja.

Es tikai papurināju galvu.

– Kas tev, ellē ratā, lēcies? – Emets noprasīja, piemirsis sapīkumu, ko izraisīja Džaspera nevēlēšanās piedalīties revanša cīņiņā.

Neko neatbildēju, tikai nepacietīgi iebīdīju ātrumu pārslēgu atpakaļgaitā. Jātiek prom, iekams Bella Svona nav man sekojusi arī šurp. Tā meitene bija kā dēmons, kas ieradies spīdznāt tieši mani... Strauji pagriezu mašīnu un uzspiedu gāzi. Vēl neizbraucis no stāvvietas, jau traucos ar ātrumu četrdesmit jūdzes stundā, bet ārā uz ielas sasniedzu septiņdesmit jūdzes vēl pirms pagriezienu.

Pat neskatoties zināju, ka Emets, Rozālija un Džaspers skatās uz Alisi. Māsa paraustīja plecus. Viņai nepiemita spējas

ielūkoties pagātnē – viņa varēja uzzināt tikai to, kas notiks nākotnē.

Tagad Alise ieskatījās manā nākotnē. Mēs abi redzējām to pašu, un abi bijām pārsteigti.

– Tu dosies prom? – viņa iečukstējās.

Nu pārējie raudzījās manī.

– Tiešām? – caur sakostiem zobiem izgrūdu.

Un tad viņa to ieraudzīja. Redzēja, kā mana apņemšanās gaist un cita izvēle iekrāso nākotni daudz drūmākos toņos.

– Ā...

Bella Svona – mirusi. Manas acis – spoži tumšsarkanas no svaigām asinīm. Meklēšana. Laiks, ko piesardzības dēļ nāksies nogaidīt, līdz varēsīm doties prom no Forksas un sākt jaunu dzīvi...

– Ā, – māsa atkārtoja. Aina kļuva detalizētāka. Es pirmoreiz ieraudzīju policijas priekšnieka Svona māju no iekšpuses, redzēju Bellu stāvam nelielā virtuvē ar dzelteniem skapīšiem, ar muguru pret mani, un es uzglūnēju no ēnām, ļaujoties smaržas vilinājumam...

– Izbeidz! – ievaidējos, vairs nespēdams izturēt.

– Piedod, – Alise nočukstēja.

Briesmonis līksmoja.

Vīzija māsas domās atkal mainījās. Bija redzama tukša šoseja naktī, apsniguši koki, kas traucas garām teju divsimt jūdžu ātrumā.

– Man tevis pietrūks, – Alise sacīja. – Pat ja būsi prom pavisam neilgi.

Emets un Rozālija bažīgi saskatījās.

Mēs bijām gandrīz pie pagrieziena uz mūsu mājas garo piebraucamo ceļu.

– Izlaid mūs tepat, – Alise ierunājās. – Tev pašam jāpasaka Kārlailam.

Es pamāju ar galvu un, riepām kaucot, apstādināju mašīnu.

Emets, Rozālija un Džaspers klusējot izkāpa; Alisi viņi iztaujās, kad būšu prom. Alise pieskārās manam plecam.

– Tu rīkosies pareizi, – viņa klusi sacīja. Tas nebija vīzijā redzēts apgalvojums, bet pavēle. – Viņa ir vienīgā radiniece, kas Čārlijam Svonam palikusi. Tas nogalinātu arī viņu.

– Jā, – es atbildēju, piekrītot tikai sacītā otrajai daļai.

Alise izkāpa un piebiedrojās pārējiem; māsas uzacis bija bažīgi sarauktas. Visi četri nozuda mežā, pirms biju paguvis apgriezt mašīnu.

Es zināju, ka vīzijas Alises prātā šobrīd uzliesmo un nodziest tik strauji kā pulsējoši gaismas zibšņi klubā. Traucos atpakaļ uz Forksu ar ātrumu deviņdesmit jūdzes stundā. Pats īsti nezināju, kurp dodos. Atvadīties no tēva? Vai padoties briesmonim? Mašīna strauji rija jūdzes.